MASONLUKTA DERECELER

Eski ve Kabul edilmiş İskoç Ritinde, masonik dereceler ikiye ayrılır: a) Remzî Dereceler : 1-3

b) Felsefî Dereceler : 4-33

Sırayla Çırak-Kalfa-Üstad adlarını alan Remzi derece çalışmasını yapan localarımız, Büyük Mason Mahfili Derneği bünyesinde toplanmışlardır. Türkiye Mason Derneği ise bundan farklı olarak felsefî dereceleri düzenleyen ve yürüten Süprem Konsey ya da Yüksek Şûra'nın Dernekler Yasası uyarınca kurulmuş resmî adıdır.

Remzî derecelerin sıralaması eski operatif masonluktan alınmadır ve Çırak-Kalfa-Usta mertebelerinin karşılığıdır. Sembolik olarak bu dereceler, inisyasyon yani tekriste olduğu gibi, çocukluk-gençlik-olgunluk çağlarını simgeler.

Felsefî derecelerde de, remzî derecelerde olduğu gibi, her dereceyi alan Mason'un bir ünvanı vardır. Örneğin 4. derecede bu ünvan Sır Üstadı, 9. Derecede Dokuzların Seçilmiş Üstadı, 14. Derecede Yüce Üstad veya Kutsal Kubbe Büyük Seçilmişi, 18. Derecede Rose-Croix Şövalyesi, 22. Derecede Lübnan Prensi, 27. Derecede Kudüs Mabedinin Hâkim Amiri, 29. Derecede Saint André Büyük İskoçyalısı, 30. Derecede Büyük Seçilmiş Kadaş Şövalyesi, 31. Derecede Büyük Müfettiş Komandör, 32. Derecede Kutsal Sır Yüce Prensi ve 33. Derecede Hakim Büyük Genel Müfettiş adlarını alır.

Felsefi Derecelerden 4-14 Tekemmül Mahfilleri adını alır. 15.-18. Derecelere Şapitrler, 19.-30. Derecelere ise Areopaj'lar denilmektedir. 31. Derece Yüksek Haysiyet Divanı, 32. Derece Konsistuar, 33. Derece ise Yüksek Şûra'dır.

Bütün Mason Obediyansları 33 derece üzerinden çalışma yapmazlar. Operatif Masonluk'tan Spekülatif Masonluğa ilk geçişte yalnız müptedî ve nepik olmak üzere iki derece vardı; Üstad sözcüğü locanın yöneticisi için kullanılırdı. Her ne kadar modern Spekülatif Masonluk İngiltere'de doğmuşsa da, dereceleri Fransa'da geliştirilmiştir. Nitekim Franmasonluğun ilk dört derecesinin felsefesini kuran Ramsay'dır. Ancak sonraları felsefî derecelerin sayısı 91'e kadar çıkmıştır. 1758'de 25'e indirilen dereceler, 1773'de Grand Orient de France kurulduktan sonra II. Frederick'in uğraşısı ile 33'e çıkarılmış ve ilk 33'ler konseyi 1800 yılında Amerika'da Charleston'da oluşmuştur.

Masonluğumuz'da 4-33. derecelerde çalışma yapan felsefî mahfillere devam etme zorunluğu yoktur. Başta belirtmiş olduğumuz gibi, felsefî dereceler ayrı bir dernekte işlenmekte ve Üstad derecesinin derinliğine inmektedir. Dolayısiyle her inisiye Mason remzî dereceler ile yetinebilir.

FARMASONLUK DEYİMİ

Bugün kısaca Masonluk dediğimiz idealimize daha önceleri ülkemizde farmasonluk denirdi. Nitekim İngilizce'de Free-Masonry, Fransızca'da Franc-Maçonnerie ve Almanca'da Freie-Maurerei terimleri kullanılagelmektedir.

Masonluk sözünün başına takılan bu deyim, tüm dillerde Özgür anlamına gelmektedir. Bundan başka bir de Hür ve Kabül Edilmiş Masonlardan söz edildiğine sık sık rastlamaktayız.

Elde edilebilmiş tarihsel belgelere göre Free Mason deyimi ilk kez İngiltere'de 14. Yüzyıl sonlarına doğru, yazarı bilinmeyen bir şairin REGIUS adlı yapıtında yer almaktadır. Bu şiir, operatif masonların mesleki düzenlerinden söz etmekte ve öğütler vermektedir. Bu öğütlerin birçoğunun daha sonraki Mason yasalarına olduğu gibi alınmış olduğunu görüyoruz. Gene bu öğütlerden biri Mason üstadına "köleden çırak yapmamasını" salık vermektedir.

Hatırlanacağı üzere Derebeylik düzenini sürdüren Orta Çağ Avrupasında Köle sınıfı toplumun temeliydi. İngiltere'de yalnızca Londra'da özgür insanlar yaşardı. Bir köle eğer Londra'ya kaçabilir ve bir yıldan fazla dayanabilirse özgürlüğüne kavuşabilirdi. Bununla birlikte özgürlüğüne kavuşmuş bu köleler mesleki kuruluşlara giremezlerdi. Ancak, 14. Yüzyıl'da İngiltere'yi kasıp kavurarak iki milyona yakın insanın ölümüne yol açan Veba salgını nedeniyle kölelerin ve kentlerdeki işçilerin büyük çoğunluğu yok oldu.

Köleleriin sayısının büyük ölçüde azalması nedeniyle sahipler bunlar üzerindeki baskı rejimini artırdılar. Bu ise giderek bir patlamaya neden oldu ve bazı köylüler isyan ederek Londra'yı işgal ettiler. Bunun sonucu olarak da köle durumunda olan köylülerin kiracı ya da işçi gibi çalışmaları ortaya çıktı. Ancak bu arada Mason kuruluşları kendi ayrıcalıklarını köleliketen kurtulanlarla paylaşmak istememiş ve onları aralarına almamışlardır. Halkın özgürlüğüne kavuşması olayı ilk önce İngiltere'de yer almakla birlikte, inşaat işçilerinin birer çırak olarak Masan kuruluşlarına alınması ancak 15. yüzyıl ortalarında gerçekleşebilmiştir.

Demek oluyor ki, Orta Çağ'da iki tür operatif Mason veya inşaatçı vardır. Bunlardan biri köle olup bir tarım işçisi gibi, geçimi karşılığında inşaat işinde çalışanlardır. Diğeri ise inşaatçılık mesleğinin inceliklerine (sırlarına) vakıf, ve ülkenin her yerinde sebayat edebilen özgür Masonlardır. Özgür Masonlar, diğer bazı meslek sahipleri ve özellikle küçük sanatlarla uğraşan veya ticaret ile uğraşan esnafın yaptığı gibi Lonca'lar kurmamışlar, buna karşılık evrensel bir kardeşlik temeline dayanan bir kardeşlik topluluğu oluşturmuşlardır. Kendi düzenlerini ve özgürlüklerini sürdürebilmek için de "Old Charges" yani Eski Ödevler ya da Vecibeler adı verilen kurallara uyulmasını zorunlu tutmuşlardır. İşte bu eski ödevlerin özü daha sonra kurulan Spekülatif Masonluğun Anayasası'nın temeli olmuştur.

Operatif Masonların yetiştirdiklerini kardeş bilmeleri İngiltere'ye özgü olmadığı gibi Orta Çağ'dan çok eskidir. Ancak, bu arada bilinmesi gereken bir husus da her inşaatçının mason olmayışıdır. İnşaatçılık, eski çağlarda en değerli sanat olduğundan, bu sanatın inceliklerini yalnız bu bilgilere sahip olduğu takdirde onları yerinde ve zamanında iyi bir şekilde kullanabilecek olanlara verilirdi. Bu kişilerde de yalnız meslekî bilgi değil, hukuk, aritmetik, tarih, felsefe, hitabet, hukuk, fizik, astronomi, geometri, müzik gibi dallarda genel bilgi ve görgü de aranırdı. Bir diğer deyişle Mason olabilecek kimsenin meslekî yeteneğinin yanı sıra sosyal ve kültürel yönlerinin de güçlü ya da gelişmeye elverişli olması gerekirdi. Çünkü toplum içinde bir birey olarak Mason'un saygınlığını ve dolayısıyla özgürlüğünü sürdürebilmesi için işini ve mesleğini iyi bilmesi yeterli değildi. Bu gereklerin çok eski olduğu M.Ö. 29 yılında Roma İmparatoru August'a ithaf edilen "Fennî Mimarî" kitabında yer alışından da anlaşılmaktadır.

8. Yüzyıl'da İskoçya'da 13. Yüzyıl'da Orta Avrupa'da başta katedraller olmak üzere büyük binalar inşa etmiş olan Masonların kendi nizamnamelerinden başka bir yasaya uymak zorunda olmadıkları, ve bulundukları ülkenin birçok yükümlülüğünden bağışık (muaf) tutuldukları bilinmektedir. Böylelikle gerek yapıtları ile gerekse kişilikleri ile toplumların beğenisini ve saygısını kazanan Masonlar, bulundukları her ülkede bir ayrıcalık elde etmiş, ve asillerin dışında herkesin köle olduğu devirlerde bile özgürlüklerini sürdürmüşlerdir.

Farmasonların bu ünvanı alışları ve gerek mesleki sırlarını gerekse kişisel özgürlüklerini koruyabilmeleri, özellikle ilk ve orta çağlarda, biraz da din otoritelerince desteklenmeleri sayesinde gerçekleşmiştir. Belki de bu etki iledir ki, özgür operatif masonların ilk yasalarında, ahlâkî ödevlerin yanı sıra dinsel ödevler de yer almıştır.

Operatif Masonlar, özellikle Londra'da, kendi birliklerini daha iyi koruyabilmek ve sürdürebilmek için bazı ödünler vermişler, ve meslekten olmayan nüfuzlu kimseleri aralarına almışlardır. 14. Yüzyıl başlarında Londra'da hemen hemen bütün lordların Freemason olduğu bilinmektedir.

Bu sıralarda İngiltere'de Free Stone Masons adı verilen bir tür taş işçisi vardı. Bunları Free Mason deyimi ile karıştırmamak gerekir. Free stone, yontulması oldukça kolay olan bir cins yumuşak taşa verilen isimdi ve bu taşı işleme sanatında ileri gitmiş sanatkârlara Free Stone Mason denilirdi. 15. Yüzyılda Londra'da ilk mason loncası kurulurken, bu masonlar da diğerleri ile birlikte aynı çerçeve içine alınmış ve tüm masonlar için yeknesak bir giyim biçimi kabul edilmiştir. Spekülatif Masonluğun simgesel giyim ve özellikle önlükleri buradan alınmıştır.

Özetle diyebiliriz ki, Freemason ya da Franc Maçon deyimi Spekülatif Masonluktan yüzyıllarca önce doğmuştur.

HÜR VE KABUL EDİLMİŞ MASONLAR DEYİMİ

Tarihsel gelişimi bir yana bırakılacak olursa, Hür Masonluk, yani Free Masonry veya Franc-Maçonnerie, topluluklarına dahil olan operatif masonlara "özgür" niteliğinin verilişinin nedeni, bu meslek sahiplerinin, derebeylik rejiminin süregittiği ve tüm halkın köle sayıldığı orta çağ'da, asiller ya da rahipler sınıflarından olmamakla birlikte, kendilerine özgürlük ayrıcalığının tanınmasıdır.

Hür Masonlar, ülkelerde ve toplumlarda elde ettikleri bu imtiyazı, kendi aralarında oluşturdukları evrensel kardeşlik birliği ile, masonluk sırlarını kendilerinden olmayanlara açıklamıyarak, ve meslekelerinin yanı sıra iyi ahlâklı, dürüst ve gerek sosyal gerekse kültürel bakımdan bilgili bireyler olmak suretiyle koruyabilmiş ve sürdürmüşlerdir.

Bununla birlikte, özellikle İngiltere'de, 17. yüzyılın başlangıcından itibaren bazı meslekle ilgili olmayan kişilerin Mason derneklerine alınmakta olduğunu görüyoruz. Bunlardan bir bölümü, özellikle Londra'daki bazı asiller ile genç rahipler Masonluğun geleceğini güvence altına almak amacı ile topluluğa kabûl edilmişlerdir. 1620 yılında kurulmuş olan "Acceptance" adlı locaya 1646 yılında kabûl edilen Elias Ashmole ilk spekülatif mason olarak tanınmaktadır. Diğer bazı kayıtlara göre de ilk kez 1600 yılında Edinburgh Locasında John Boswell loca toplantısına katılmış ve gene aynı locada 1641'de Sir Robert Moray'in telkinisi yapılmıştır.

Bundan çok daha önce, 1327 yılında Londra'da hemen hemen bütün Lordların freemason olmalarına rağmen, 1425 yılında 6. Henry zamanında İngiltere'de masonların bir dernek olarak toplanmaları yasaklanmış, 1502 yılında ise Kral 8. Henry masonların hamisi olarak ilân edilmişti. Daha sonra, 1607 yılında Kral 1. Jack da kendisini masonluğun hamisi ilân etmişti.

Ancak operatif mason olmayanların masonluğa kabül edilişleri genellikle 15. yüzyılda başlamıştır. Bunların büyük çoğunluğu çeşitli tarikatlara mensup oluşlarından dolayı Kilise tarafından reddedilen rahipler ile haçlı seferleri yüzünden feodal yetki ve olanaklarını yitiren asilzadelerdir. Her hangi bir kuşku uyandırmadan düşüncelerini tanıtmak ve bilgilerini geliştirmek isteyenler operatif masonların topluluğunda güçlü bir barınak ve evrensel bir kardeşlik bulmuşlardır.

Bununla birlikte, 1655-56 yıllarında operatif-spekülatif masonluk dengesi, kabul edilmiş masonların lehine bozulmaya başlamıştır. Operatif masonlar mesleki lonca biçimine dönmek istemişler, ancak kabul edilmiş masonların sayıca büyük çoğunlukta oluşu spekülatif masonluğun daha da güçlenerek örgütlenmesine önayak olmuştur. 1703 yılında Saint Paul Locası masonluğun imtiyazlarının yalnız inşaat işçilerini kapsamayacağı ve usulüne uygun olarak inisiye edilmiş her masonun aynı olanaklardan yararlanacağı hususunda bir karar almıştır.

Özetle bu gelişmeleri izleyen kabul edilmiş masonların eylemi sonunda, bildiğimiz gibi, 1717'de spekülatif masonluğun temeli atılmıştır.

OPERATİF MASONLUĞUN KÖKENİ

Modern spekülatif masonluğu tam ve olumlu olarak anlayabilmek için operatif masonluk hakkında da biraz bilgi sahibi olmak gerekir. Operatif masonluk hakkında bilgi edinmek de, bir bakıma onun tarihsel gelişimini incelemektir.

Operatif masonluğun asıl örgütsel gelişimi Ortaçağ'da yer almıştır. Ancak bugünkü modern spekülatif masonluğun temel ilkeleri ve sembolizmi masonluğun çok daha eski devirlerinden alınmadır

Spekülatif masonluğumuzun takvim yılı, miladi takvim yılından 4000 fazladır. Bu demek oluyor ki, Masonluk M.Ö. 4000 yılında doğmuştur. Bir tarih olarak M.Ö. 4000 yılının kesin olduğu söylenemez. Tarih öncesi çağların bu zamanı elde edilebilen belgelere ve bilimsel değerlendirmelere göre yaklaşık ve itibarîdir. Bununla birlikte her hangi başka bir tarih seçiminde de aynı oranda hata yapılacağından Masonluğun doğuş yılı M.Ö. 4000 olarak kabul edilmiştir.

Masonluğun efsanevî doğuşu, tarihsel kayıtlarda özetle şöyle anlatılmaktadır:

Bütün bağımsız temel bilimler Nuh Peygamberin iki kardeşi tarafından bulunmuştur. Nuh'un ağabeyi Jabel bu bilimlerin hepsini Geometri'ye dayandırmıştır. Küçük kardeşi Tubal-Cain ise demircilik sanatını bulmuştur. Bu iki kardeş, bulduklarının Tufan'dan sonra kaybolmamasını sağlamak için, bulgularını iki taş sütun üzerine oyarak işlemişlerdir.

Tufandan sonra bu sütunlar kaybolmuş, ancak Hermes bunlardan birini bulmayı başararak okumayı da becermiştir. Böylelikle bağımsız ilimleri ve özellikle geometriyi öğrenen Hermes bu bilgileri başkalarına da öğretti. Bu bilimleri öğrenenlerden biri de Babil Kralı Nemrod idi. Ve bizzat Kral Nemrodun yönetiminde Babil Kulesi inşa edilirken bu bilgilerden çok yararlanıldı. Böylelikle Masonluğun temeli atılmış oldu.

Diğer bazı kentlerin kurulması söz konusu olunca Kral Nemrod oralara 30 Mason gönderdi ve onlara şu öğüdü verdi: "Birbirinize bağlı olun ve birbirinize samimiyetle sevin. Âmirlerinize sadık olun ve onların sözünü dinlegin. Böyle çalışırsanız yapacağınız iş efendiniz ve ustanız olan bana ve hepimize onur verir."

Masonluğun bu efsanevî kökeni 1427-1445 yılları arasında kaleme alınmış olduğu tahmin edilen ve Londra'da British Museum da bulunan bir belgede anlatılmaktadır. Masonluğun bu ilk kökenine ilişkin daha başka öyküler de vardır. Ancak bunların hiç biri belgelenmemiştir. Sözünü ettiğimiz bu belgede Masonluğun ilk gelişimi de özetle şöyle anlatılmaktadır:

Özgür ve bağımsız bilimleri öğrenen Hz. İbrahim Mısır'a geldiği zaman orada bu bilimleri öğretti ve Euclides adlı bir çırak yetiştirdi. Euclides yedi bilimin üstadı oldu. Burada bir parantez açarak baştan beri sözünü ettiğimiz yedi bağımsız bilimin neler olduğunu hatırlatalım: Gramer, Hitabet, Mantık, Aritmetik, Geometri, Müzik ve Astronomi.

Özellikle Geometri okutan Euclides, öğrencilerine şu şekilde öğüt verirdi: "Herşeyden önce bulunduğunuz ülkeye ve onun kralına sadık kalın. Birbirinizi sevin ve birbirinize karşı sadık ve bağlı olarak yetdiğerinizi kardeş ve arkadaş diye çağırın. Aranızda başkan olarak seçeceğiniz kişi en güçlü, en akıllı ve en yetenekliniz olsun. Her biriniz onun emirlerini yerine getireceği hususunda vicdanı üzerine yemin etsin."

Euclides'in ölümünden epey bir zaman sonra Kral Davûd Kudüs'te bir mabed inşa ettirmeye karar verdi. Masonları çok seven Davûd Euclides'in öğüt ve kurallarını uygulamaya başkadı. Ancak mabedin inşasını asıl kendisinden sonra oğlu Süleyman sürdürdü. Bu mabedin inşaatının başında da Tyr kentinden Hiram bulunuyordu."

M.Ö. 900 dolaylarında inşa edilen Süleyman Mabedi ve buna ilişkin olarak Hiram Efsanesi spekülatif masonluğun en önemli sembollerindendir ve masonik öğretinin temellerindendir. Ancak Süleyman Mabedi'nin inşası, işlemelikte aldığımız konumun dışında kalmaktadır. Zira Süleyman Mabedinin inşası sırasında Euclides'in önerilerine ve çırak-kalfa-usta hiyerarşisi ile adelet-doğruluk-iyilik gibi spekülatif masonluğun temel ilkeleri ile pekiştirilmiş bir çalışma düzeni kurulmuş olmasına rağmen, operatif masonluğun eski çağlardaki gelişimi asıl Mısır Uygarlığı kanalı ile gerçekleşmiştir. Nitekim modern spekülatif masonluğun ritüelleri ile Eski Mısır'ın eksoterik topluluklarının yöntemleri arasında uyumlu benzerlikler de vardır.

Pisagor, Eflâtun, Çiçeron gibi ünlü bilgin ve düşünürlerin birçoğu Mısır'da masonluk mesleğine girmişler, gittikleri ülkelerde masonluğu yaygınlaştırmışlardır. Bu arada nasıl rahipler sınıfının bilgileri gizli tutulmuşsa, masonluğun incelikleri de gizli tutulmuş ve yalnız masonlara aşamalı bir biçimde öğretilmiştir. Bu da, tarihler boyunca masonluğa bir esrar havası verdiği gibi, inşaatçılık kutsal bir sanat olarak kabul edildiğinden masonluk bir nevi dinsel hitelik kazanmıştır.

Masonluğun gerek bir meslek gerekse yer yer ve zaman zaman kurulan bir cemiyet olarak bu gizli ve dinsel görünümdeki niteliği Ortaçağ boyunca sürmekle kalmamış, daha sonra Spekülatif Masonluğu da etkilemiştir. Bu arada dilleri ayrı olan farklı ülkeler masonları, ortak masonik semboller sayesinde birbirleriyle anlaşabilmişlerdir.

Operatif Mason Dernekleri ve Loncaları asıl örgütlenme ve gelişimini Ortaçağ'da sağlamıştır. Bununla birlikte, gerek Eski Grek gerekse Roma uygarlıkları süresince Masonluk, ağır bir tempo ile de olsa, ilerleme göstermiş ve Ortaçağ Operatif Masonluğunun temelini oluşturmuştur.

RİT, RİTÜEL, OBEDİYANS DEYİMLERİ

Genel anlamda Rit, dinî törenlerde uygulanan çalışma sistemine verilen isimdir. Ritüel ise söz konusu törenlerin detayını içeren bir rehberdir.

Masonlukta Rit, amaç anlamındadır. Bundan dolayı, birbirine benzemekle birlikte birbirinden oldukça farklı amaçlara yönelen ve belirli bir, dinsel, sosyal, felsefî, meslekî, kültürel ya da benzeri görüşleri veya doktrinleri benimseyen ritler oluşmuştur.

Spekülatif Masonluğun liberal evrensel insancıllığına inanmış ve bütün insanlar için barış ve mutluluk ortamı olacak ideal bir mabedin yontulmuş taşları olmak üzere Masonluk mesleğine girmiş olan kardeşlerimizin, insanları birbirinden ayıracak ve hatta insanları birbirine düşürebilecek nitelikte masonik ritlerin varlığını kabullenmeleri zor olabilir. Ancak bir Mason gerçekleri olduğu gibi görerek kavramalı, ve şayet bir mücadeleyi girişmek gerekiyorsa, buna bilinçli olarak atılmalıdır.

Bu bakımdan, bir zamanlar tek amaca yönelik operatif masonluktan spekülatif masonluğa geçiş dönemlerinde, her ülke ve toplumda, o ülke ve toplumun kendine özgü inançları, gelenek ve göreneklleri, düşünce biçimleri, bilgi ve kültür biçimlenmesi ve düzeyi ile insanların tolerans sınırları içinde birbirinden farklı masonik anlayışların gelişmesini ve ritlerinin de buna göre oluşmasını doğal karşılamalıyız.

Pisagor, Eflâtun, Çiçeron gibi ünlü bilgin ve düşünürlerin birçoğu Mısır'da masonluk mesleğine girmişler, gittikleri ülkelerde masonluğu yaygınlaştırmışlardır. Bu arada nasıl rahipler sınıfının bilgileri gizli tutulmuşsa, masonluğun incelikleri de gizli tutulmuş ve yalnız masonlara aşamalı bir biçimde öğretilmiştir. Bu da, tarihler boyunca masonluğa bir esrar havası verdiği gibi, inşaatçılık kutsal bir sanat olarak kabul edildiğinden masonluk bir nevi dinsel nitelik kazanmıştır.

Masonluğun gerek bir meslek gerekse yer yer ve zaman zaman kurulan bir cemiyet olarak bu gizli ve dinsel görünümdeki niteliği Ortaçağ boyunca sürmekle kalmamış, daha sonra Spekülatif Masonluğu da etkilemiştir. Bu arada dilleri ayrı olan farklı ülkeler masonları, ortak masonik semboller sayesinde birbirleriyle anlaşabilmişlerdir.

Operatif Mason Dernekleri ve Loncaları asıl örgütlenme ve gelişimini Ortaçağ'da sağlamıştır. Bununla birlikte, gerek Eski Grek gerekse Roma uygarlıkları süresince Masonluk, ağır bir tempo ile de olsa, ilerleme göstermiş ve Ortaçağ Operatif Masonluğunun temelini oluşturmuştur.

Aslına bakılacak olursa, bütün ritlerin kökeni aynıdır ve Hermetizm'e dayanan ezoterik öğrenim biçiminin uygulamalarıdır. Ezoterik öğrenim, Orta ve Uzak Doğu'da, ve özellikle Mısır'da insanlığın fikir gelişmesini sağlamak için ortaya çıkmış olan en eski ve en güçlü ekoldür. Ezoterik öğrenim, eski çağlarda bir yandan köklü ve mistik bir inancı benimsemiş bir yandan da doğanın gerçeklerini araştıran bir ekol olarak gelişmiştir. Ancak bu iki karakterini daha sonraki çağlarda koruyamamış ve Orta Çağa iki ayrı koldan girmiştir. Her ne kadar Spekülatif Masonluğun kuruluşu bu iki kolun birleşmesi için bir atılım ise de, uygulama yöntemlerinin benzerliği henüz uygulama amaçlarının da uyuşmasını sağlıyamamış ve böylelikle birkaç önce sözünü ettiğimiz birbirinden temelde farklı Ritler oluşmuştur.

Şimdi Ritüel Deyimine dönelim.

Konuşmamızın başında noktaladığımız gibi, bir tanım olarak Ritüel, Rit'in gerek ve özelliklerini kapsayan kitaptır. Bununla birlikte, Rit için de Ritüel sözcüğünü kullandığımız oluyor. Bunun nedeni belki de ritüelin bütününün yazılı olmayışından dolayıdır. Nitekim hiç bir derece çalışmasının bütününü, tüm ilkeleri, sembolleri ve öğretisi ile o dereceye ilişkin rehberden, yani ritüel kitabından izleyemeyiz. Ritüelin ekzoterik (yani açık veya dış) bölümü yazılıdır. Aynı ritüelin bir de ezoterik (yani kapalı veya iç) bölümü vardır ki sözlü olarak anlatılır ve öğretilir.

Obediyans deyimine gelince ...

Obediyans aynı riti uygulayan locaların bir tür federasyonudur. Bir diğer deyişle Obediyans, Büyük Loca anlamındadır.

Masonluğun temellerinden biri de düzenliliktir. Düzenlilik, önce Mason'un düzenliliği, sonra Loca'nın düzenliliği ve daha sonra da Obediyans'ın düzenliliği biçiminde oluşur. Bir obediyansın düzenli olabilmesi için, ya üç düzenli Loca'nın bir araya gelerek bağımsız bir Büyük Loca oluşturmaları, ya da kendisinden önce düzenli olan bir Obediyans tarafından kurularak etkinliğe geçmesi gerekir.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'na bağlı Obediyanslarca ise bir Obediyans'ın düzenli olabilmesi için ya başlangıçta bu Büyük Loca tarafından tanınması, ya da Consecration adı verilen bir nevi dinsel takdis ya da vaftiz işlemine tabi tutulması gerekli görülmektedir. Her iki durumda da, bu Obediyansların dinsel görüşlerinin benimsenmesi zorunludur.